

ถึง พระรัตนตรัย ได้ไปสวรรค์

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ครั้งนั้น พระวิปัสสีพุทธเจ้าผู้
เสด็จหลีกออกเร้นอยู่ในที่ลับ ได้ทรงพระปริวิตกเช่นนี้ว่า โลก
นี้ถึงความยาก ย่อมเกิด แก่ ตาย และเวียนตายเวียนเกิดไม่รู้
จบ ก็บุคคลไม่รู้ชัดถึงอุปายเครื่องพ้นทุกข์ คือ ขราและมรณะ
การพ้นทุกข์ คือขราและมรณะนี้ จักปรากฏแต่เมื่อไร

ถึง พระรัตนตรัย ได้ไปสวรรค์

๔๓๕

การกระทำต่างๆ ไม่ว่าจะดีหรือร้ายล้วนเป็นผลมาจากความคิดทั้งสิ้น การกระทำที่ถูกต้องมาจากความคิดที่ดีเป็นกุศล การกระทำที่ไม่ถูกต้องมาจากความคิดที่ไม่ดี ดังนั้นความคิดจึงเป็นสิ่งที่ควรปรับปรุงก่อนสิ่งอื่น การปฏิบัติธรรมเป็นการพัฒนาความคิดให้สมบูรณ์ขึ้น โดยเฉพาะความคิดที่จะปรารถนาความเพียรนั่งสมาธิให้ต่อเนื่อง จนกระทั่งเข้าถึงพระธรรมกาย เป็นความคิดที่ประเสริฐสุด ต้องอาศัยความต่อเนื่องความสม่ำเสมอ และความเพียรซึ่งเป็นหัวใจของการปฏิบัติธรรม

เมื่อเราได้ลงมือปฏิบัติธรรม อย่างน้อยที่สุดจะส่งผลให้เกิดความคิดที่เป็นระเบียบ มีพลังแห่งการสร้างสรรค้อย่างไม่รู้หมดสิ้น การนั่งสมาธิทุกๆ วัน จะทำให้ใจเราสงบเยือกเย็น มีความสุขความเบิกบาน เป็นการเพิ่มพลังชีวิตให้กับตัวของเราเอง เมื่อทำใจให้หยุดให้นิ่งมากเข้าจนถูกส่วนแล้ว จะเข้าถึงพระธรรมกายที่ใสสว่าง ซึ่งเป็นที่พึ่งเป็นหลักประกันของชีวิตตลอดไป

มีวาระพระบาลีใน มหาปทานสูตร ว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ครั้นนั้นพระวิปัสสิพุทธเจ้าผู้เสด็จหลีกออกเร้นอยู่ในที่ลับ ได้ทรงพระปริวิตกเช่นนี้ว่า โลกนี้ถึงความยาก ย่อมเกิด แก่ ตาย และเวียนตายเวียนเกิดไม่รู้จบ กับบุคคลไม่รู้ชัดถึงอุบายเครื่องพ้นทุกข์ คือ ชราและมรณะ

ถึงพระรัตนตรัยได้ไปสวรรค์

๔๓๖

การพันทุกข์ คือชราและมรณะนี้ จักปรากฏแต่เมื่อไร”

พระพุทธเจ้าของเราทุกๆ พระองค์ ในสมัยที่ยังเป็นพระบรมโพธิสัตว์อยู่ ไม่ว่าจะเกิดมาก็ภพก็ชาติก็ตาม ล้วนแต่แสวงหาทางพ้นทุกข์ แสวงหาความบริสุทธิ์กาย วาจา ใจ ด้วยกันทั้งสิ้น ท่านพยายามที่จะชำระกาย วาจา ใจให้สะอาดบริสุทธิ์ ผ่องใส ปราศจากความโลภ ความโกรธ ความหลง ด้วยการให้ทาน รักษาศีล และเจริญภาวนา บำเพ็ญบารมีทั้ง ๓๐ ทศ ให้เต็มเปี่ยมบริบูรณ์ เพราะท่านมองเห็นว่าอุปสรรคที่สำคัญของชีวิต คือความโลภ ความโกรธ ความหลง ที่ทำให้กาย วาจา ใจ ธาตุธรรม เห็น จำ คิด รู้ ของท่านไม่บริสุทธิ์ เมื่อไม่บริสุทธิ์ ก็เสวยสุขได้ไม่เต็มที่ จิตที่ยังมีความโลภ ความโกรธ ความหลงอยู่ จึงเป็นจิตที่มีความหิว กระหาย เปรี้ยวร้อน และความมืดมนอยู่ตลอดเวลา มีความพร่องอยู่เป็นนิตย์ มีความกระสับกระส่ายทวนทวน มีความไม่รู้ไม่รู้ว่าชีวิตคืออะไร เป้าหมายและสาระแก่นสารคืออะไร

การแสวงหาสิ่งที่เป็นแก่นสารเป็นสิ่งที่บัณฑิตผู้รู้ทั้งหลาย ล้วนทำเป็นแบบอย่างอันดีงาม เมื่อทำอย่างนี้สม่ำเสมอจนเป็นวัฏนธรรมอันดีงามแล้ว ภาพแห่งความดีจะแผ่ขยายไปสู่จิตใจของชาวโลก สังคมจะมีแต่สันติสุข เพราะทุกคนมีบุญเก่าสั่งสมมาดีแล้ว บุญเก่าจะปกป้องตักเตือนและมีกัลยาณมิตรคอย

ถึง พระรัตนตรัย ได้ไปสวรรค์

๔๓๓

แนะนำ เมื่อเห็นภาพแห่งความดีนั้น ก็ย่อมจะบำเพ็ญกุศลให้เกิดประโยชน์แก่ตนเอง ดังเรื่องของหญิงสาวคนหนึ่ง เมื่อเห็นภาพของพระภิกษุแล้วเกิดศรัทธาได้สร้างบุญกุศลไว้ จึงได้รับความสุข ความสมปรารถนา ดังเรื่องในอดีตว่า

*พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ที่ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน ณ กรุงพาราณสี ในเวลาเช้า ภิกษุหลายรูปนุ่งห่มเรียบร้อยแล้ว ถือบาตรและจีวรเข้าไปบิณฑบาตยังกรุงพาราณสี ภิกษุเหล่านี้ ได้เดินเข้าไปใกล้ประตูเรือนของพราหมณ์ผู้หนึ่ง ในเรือนหลังนี้มีธิดาของพราหมณ์ชื่อ เปสการี กำลังนั่งอยู่กับมารดาใกล้กับประตูเรือน ได้เห็นภิกษุเหล่านั้นกำลังเดินผ่านไป จึงถามมารดาว่า “นักบวชเหล่านี้ ยังหนุ่มยังแน่นอยู่ในปฐมวัย มีวรรณะผ่องใส น่าดูน่าชม ชะรอยจะสูญเสียอะไรบางอย่างกระมัง เหตุไรหนอ จึงพากันบวชในวัยนี้ได้”

มารดาพูดกับธิดาว่า “ลูกเอ๋ย มีโอรสเจ้าศากยะออกผนวชจากราชตระกูลศากยวงศ์ และได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าขึ้นในโลก พระองค์ทรงแสดงธรรมที่ดงามในเบื้องต้น ในท่ามกลาง และในเบื้องปลาย ทรงประกาศพรหมจรรย์พร้อมทั้งอรรถและพยัญชนะ บริสุทธิ์บริบูรณ์สิ้นเชิง นักบวชเหล่านี้ฟังธรรม

ถึง พระรัตนตรัย ได้ไปสวรรค์

๔๓๘

ของพระองค์แล้ว ก็พากันออกบวชตาม”

สมัยนั้น อุบาสกผู้หนึ่งได้บรรลुरुธรรม และมีความรู้แจ่มแจ้งในคำสอนของพระพุทธองค์ กำลังเดินผ่านไป ได้ยินคำสนทนานั้น จึงเข้าไปหาสตรีทั้งสอง ขณะนั้นพราหมณ์ก็กล่าวกับอุบาสกผู้หนึ่งว่า “ท่านอุบาสก เดียวนี้กุลบุตรจำนวนมาก สละโภคสมบัติ สละเครื่องญาติ พากันออกบวชในศาสนาของพระศากยเจ้า กุลบุตรเหล่านั้นเห็นอำนาจประโยชน์อะไรหนอ จึงพากันบวช” อุบาสกฟังคำนั้นแล้วก็กล่าวว่า “เพราะท่านเห็นภัยในวัฏสงสาร เห็นโทษในกามทั้งหลาย เห็นอาณิสสในการบรรพชา” แล้วอุบาสกก็ได้พรรณนาคุณของพระรัตนตรัย และได้ประกาศคุณานิสงส์ของศีล ๕ ทั้งปัจจุบัน และในสัมปรายภพ ขยายความตามสมควรแก่กำลังความรู้ของตนโดยพิสดาร

ธิดาของพราหมณ์จึงถามอุบาสกว่า “แม้เราก็สามารถตั้งอยู่ในสภาวะและศีล แล้วบรรลुरुคุณพิเศษที่ท่านกล่าวได้หรือ” อุบาสกสนับสนุนว่า “ธรรมเหล่านี้พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสสอนทั่วไปแก่คนทุกๆ คน ทำไมท่านจะไม่สามารถทำได้เล่า” แล้วได้บอกสภาวะและศีลแก่นาง ธิดาพราหมณ์ก็รับสภาวะ และสมาทานศีล แล้วจึงถามต่อไปอีกว่า “กิจที่ควรทำยิ่งกว่านี้มีอีกไหม” อุบาสกรู้ว่านางคงเป็นผู้มีบุญ และมีอุปนิสัยในทางธรรม จึงบอกกัมมัฏฐานคืออาการ ๓๒ ให้นาง และแนะนำสูงขึ้น

ถึงพระรัตนตรัยได้ไปสวรรค์

๔๓๕

ไปจนถึงบอกทางวิปัสสนาอันเป็นไตรลักษณ์ มีความไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตาในชั้นที่ ๕ แล้วก็จากไป

ธิดาของพราหมณ์สนใจทุกถ้อยคำที่อุบาสกกเล่า มีจิตมั่นคง ใส่ใจปฏิภาณปัญญา เริ่มตั้งวิปัสสนา ไม่นานนักก็ตั้งอยู่ในไสยาปัตติผล สมัยต่อมา เมื่อนางละโลกไปบังเกิดเป็นบริจาริกาของท้าวสักกเทวราช รุ่งเรืองด้วยอิสริยยศอันยิ่งใหญ่ มีรัศมีสว่างไสวมาก และมีนางฟ้าบริวารถึงแสนหนึ่ง ท้าวสักกเทวราชเห็นเทพธิดาแล้วก็เกิดปีติอัศจรรย์ใจ จึงตรัสถามถึงบุพกรรมที่นางทำว่า “วิมานนี้ดูน่ารัก มีรัศมีสว่างรุ่งโรจน์ มีเสาแก้วไพฑูรย์ เนรมิตไว้ดีแล้ว ต้นไม้ทองทั้งหลายปกคลุมโดยรอบ นางอัปสรเหล่านี้จำนวนแสนหนึ่ง เกิดอยู่แล้วในที่นั้นด้วยกุศลกรรมของท่านผู้มียศยิ่งใหญ่สวยงาม รัศมีกายก็เปล่งประกายสว่างไสว ข่มรัศมีของเหล่าเทวดาที่มาก่อนๆ ดวงจันทร์เป็นราชาแห่งดวงดาว รุ่งโรจน์ข่มหมู่ดาว ฉันใด ตัวท่านก็รุ่งเรืองอยู่ด้วยยศและอธิปไตย ข่มเทพอัปสรหมู่อื่น ฉันนั้น ดูก่อนเทพธิดาผู้มีพักตร์ชวนพิศ ตัวท่านมาจากไหน จึงมาถึงภพนี้ของเรา พวกเราทุกองค์ไม่อึดไม่เบื่อด้วยการได้ทัศนาท่านเลย เหมือนทวยเทพชั้นไตรทศพร้อมด้วยองค์อินทร์ ไม่อึดด้วยการเห็นองค์พระพรหม ฉะนั้น”

ท้าวสักกจะจอมทวยเทพตรัสถามเทพธิดาอย่างนั้นแล้ว

ถึง พระรัตนตรัย ได้ไปสวรรค์

๔๔๐

เมื่อเทพธิดาจะประกาศความนั้นจึงกล่าวว่า “ข้าแต่ท่านท้าวลักระ
ราชธานีของแคว้นกาลสีมียู่ ชื่อว่าพาราณสี ข้าพระบาทเกิดใน
ราชธานีนั้น มีชื่อว่า เปสการี ข้าพระบาทมีใจเลื่อมใสในพระ-
รัตนตรัย มีความเชื่อมั่นโดยส่วนตัว ไม่สงสัยในพระพุทธเจ้า
พระธรรม และพระสงฆ์ รักษาสิกขาบทไม่ขาด ไม่ทะลุ ไม่ต่างพร้อย
เมื่อบรรลุโสดาปัตติผลแล้ว ก็เป็นผู้แน่นอนในธรรม คือการ
ตรัสรู้ธรรม ไม่มีโรคภัยเบียดเบียน”

ท้าวลักระเมื่อได้ฟังเช่นนั้นก็ชื่นชมยินดี เมื่อจะทรง
อนุโมทนาในบุญสมบัติและทิพยสมบัติของนาง จึงตรัสว่า
“ดูก่อนเทพธิดา ผู้มีใจเลื่อมใส มีความเชื่อมั่นโดยส่วนตัว
ไม่สงสัยในพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์ รักษาสิกขาบท
ไม่บกพร่อง บรรลุผลแล้ว เป็นผู้แน่นอนในเส้นทางธรรม คือ
การตรัสรู้อันประเสริฐ เราขอแสดงความยินดีในสมบัติของเจ้า
และการมาดีของเจ้า” ต่อมาท้าวลักระเทวราชได้ตรัสบอกเรื่อง
นั้นกับพระมหาโมคคัลลานเถระทราบ พระเถระจึงกราบทูลพระ-
ผู้มีพระภาคเจ้า พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงทำเรื่องนั้นให้เป็นเหตุ
เพื่อยังประโยชน์แก่หมู่สัตว์ จึงทรงแสดงธรรมแก่บริษัทที่มา
ประชุมกัน เทศนานั้นได้เกิดประโยชน์แก่สัตว์โลก พร้อมทั้ง
เทวโลกจะนับจะประมาณมิได้

เราจะเห็นว่า เทพธิดานั้นได้สมบัติมากมายมหาศาล

ถึง พระรัตนตรัยได้ไปสวรรค์

๔๔๑

รุ่งเรืองด้วยรัศมีแห่งกาย ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะเมื่อเห็นเหตุการณ์อะไรที่ทำให้ลูกคิด ก็มีปัญญาซักถามผู้รู้ ไม่เพียงแค่งงสงสัย แล้วก็เก็บไว้ในใจเท่านั้น เมื่อได้ผู้รู้แนะนำแล้วก็ทำตามอย่างไม่มีข้อแม้เงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น เป็นนักสร้างบารมีที่เป็นแบบอย่างแก่เราได้ พวกเราเป็นนักสร้างบารมี มีพระนิพพานเป็นเป้าหมาย แม้ความตายอาจพรากชีวิตของเราไป แต่มีอาจพรากหัวใจของนักรบกองทัพนรกได้ ซึ่งแม้ตายไป ก็มีว่างเว้นจากการสร้างบารมีขึ้นชื่อนักสร้างบารมีแล้ว ย่อมไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคใดๆ ทั้งสิ้น เพราะชีวิตของนักสร้างบารมีเป็นชีวิตที่ทรงคุณค่า และมีความหมายอย่างยิ่ง

ใครเกิดมาแม้จะมีอายุยืนถึง ๑๐๐ ปี สมบูรณ์ไปด้วยโภคทรัพย์สมบัติก็ตาม แต่หาไม่มีโอกาสสร้างบารมี ไม่มีโอกาสปฏิบัติธรรมจนเข้าถึงธรรม ชีวิตของบุคคลนั้นก็ไม่ได้เกิดประโยชน์อะไร แค่มียาวยืน แค่มีสมาบัติใช้เท่านั้น เพราะฉะนั้นอย่าให้อะไรมาเป็นอุปสรรคเป็นข้อแม้ข้ออ้าง หรือเงื่อนไขในการทำความดีนั่งสมาธิเจริญภาวนา เพื่อเข้าไปถึงสภาวะภายในได้ ถ้าหากเรายังไม่ถึงสภาวะภายใน หรือเข้าถึงแล้วยังไม่มั่นคง ชีวิตเราก้ยังไม่ปลอดภัย เราจะต้องปรารภความเพียร หมั่นทำใจหยุดใจนิ่งจนเข้าถึงธรรมภายในให้ได้มั่นคง จนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้เมื่อไร เมื่อนั้นเราจะมีความสุขสมปรารถนาอย่างแท้จริง